

BOJOVNÍCI ROZHLASU

PRAHA XII. STALINOVA 12.

Věc:
Částečné vyličení bojů o rozhlas.

V březnu r. 1945 byl jsem zraněn při náletu na Beroun, kde jsem byl tenkrát totálně nasazen s ostatními kolegy od policie a četnictva. Následkem toho byl jsem uznán neschopným služby. Na sobotu, dne 5. května 1945 byl jsem povolán k šéflékařské prohlídce. Tohoto památného dne vrátil jsem se v poledne od policejního šéflékaře, který mne uznal ještě na několik dní neschopným služby, domů na Vinohrady. Cestou jsem pozoroval již veliký neklid v ulicích. Bylo právě několik minut po dvanácté hodině, když jsem šel okolo fotografa Dítě na Vinohradech v Anglické ulici. /Měl jsem na sobě zelenou četnickou uniformu. /Zde jsem byl zastaven několika lidmi, kteří mi řekli: Rozhlas volá policii a četnictvo ihned na pomoc, vante tudy, Balbínovou ulicí a jste tam nejdřív. Proto jsem vytáhl pistoli, nabíjel ji a běžel Balbínovou ulicí směrem k budově Rozhlasu. Právě přede mnou jelo osobní auto, barvy modré, ověšené kolegy policisty. Auto zastavilo, kolegové vyskákali a běželi jsme společně. Byl mezi nimi jeden poručík, který potom udílel také rozkazy.

V Balbínově ulici bylo velké shromáždění lidí, bohužel většinou neozbrojených. Pokud vím, byl jsem mezi prvními, kteří se dostavili se zbraní v ruce k Rozhlasu na pomoc, a také mezi prvními z řad četnictva.

Nejprve jsme začali útočit každý na svou vlastní pěst. Já a dva neb tři kolegové, nepamatuji si přesně počet, a nějací civilisté jsme se snažili dostat se do budovy Rozhlasu předem. Dostali jsme se šťastně, avšak již ze střelby, až na roh Stalinovy a Balbínovy ulice. Zde jsme však

již byli nedostatečně kryti, ze Stalinovy Třídy směrem od hlavního vcho-
du táhl nějaký člověk již raněného. Vtom jsme byli zasypáni prudkou střel-
bou. Byli jsme nuceni stáhnouti se z rohu o pár metrů zpět. Jen jsme tak
učinili, zarachotil do střelby pušek a pistolí také kulomet nebo automat,
to jsme nemohli zjistit, a část výkladní skříně, kde jsme ještě před oka-
mžikem stáli, se vysypala. Vtom začali padat se shora granáty. Viděli jsme,
že za těchto okolností se ke hlavnímu vchodu nedostaneme. Rozhodli jsme se
proto, že půjdeme zadem. Při dobývání zadního vchodu jeden můj kolega padl,
nevím dodnes, je-li mrtev, či živ, a já jsem byl raněn. Byl jsem ošetřen
přítomným lékařem Dr. Stýblem.

Po dobytí Rozhlásku odebral jsem se k bojové skupině Kpt. Bendy,
která byla v Bělehradské ulici, kde jsem byl jako velitel jedné čety až do
skončení revoluce.

Teprve potom jsem věnoval potřebnou péči mému zranění, avšak ná-
sledkem ztráty krve a velmi pomalým hojením se rány, která stále hnisala,
byl jsem na delší čas neschopen služby.

Prohlašuji místopřísežně, že to, co zde uvádím, je pravda. Mým svěd-
kem je Dr. Stýblo a pak pan Havlík z Fondu národní obnovy v Liberci, který,
když jsem svoje revoluční zážitky náhodou před ním vypravoval, konstatoval,
že jsme tam byli vlastně spolu a že on byl jedním z civilistů, kteří si
všimli mladého četníka v zelené uniformě.

Jak nám, kteří jsme byli přijati za okupace k četnictvu, říkají,
to víte. Že jsme byli studenti, a že jsme se tam šli skrýt před říší, to
věděl každý. A i zde jsme se snažili, abychom sabotáží služby pomohli ná-
rodu přiblížit den, který nás měl osvobodit. A když tento den přišel, by-
li jsme připraveni a odhodláni třeba i zemřít pro lepší budoucnost nás
všech. Proto je pro nás velmi trapné, že naše snažení nebylo uznáno, a že
všichni zůstáváme až na posledním místě.

3 bratrským pozdravem

Vás

Benda
Benda
Benda 36
Praha XII